

der lægges af Ordføreren for det socialdemokratiske Parti og af Ordføreren for det radikale Parti i og for sig ikke Skjul paa, at man fra de Sider egentlig ønsker, at den kommunale Arbejdsanvisning skal være saa temmelig overflødig, saaledes at hele Arbejdsanvisningen — i hvert Fald for saa vidt angaar det faglige Arbejde — gaar over til Arbejdsløshedskasserne. De to Institutioner arbejder nu hver for sig, og man kan sige, at den højre Haand ser ikke, hvad den venstre foretager sig. Jeg henviser her til det Sted i Betænkningen, hvor det er omtalt, at Arbejdsløshedsinspektoreret ikke giver Arbejdsanvisningsdirektoratet nogen Oplysning om, hvordan de enkelte Sager er afgjorte, som af Direktoratet er henvist til Inspektoratet til Undersøgelse. Derved kommer i Virkeligheden Arbejdsanvisningsdirektoratet til til en vis Grad at hænge i Luften, naar man der ikke erfarer Resultatet af de Undersøgelser, som er fremkaldte af selve Arbejdsanvisningsdirektoratet; dette Forhold er meget uheldigt. Naar end ikke Arbejdsanvisningsdirektøren kan faa nogen som helst Meddelelse i den Retning, kan naturligvis Arbejdsgiverne saa meget des mindre faa en saadan, og man burde dog ogsaa rekurrere til deres Kontrol paa dette Omraade. Dette Forhold har ogsaa været fremme i en Skrivelse, som jeg er i Besiddelse af, af 8. Juli 1918 fra Arbejdsløshedsinspektoratet til „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“. Inspektoratet mener, at man maa fastholde, at Afgørelserne af de til Inspektoratet til Undersøgelse henviste Tilfælde ikke meddeles til andre, og der tilføjes, at man „mente ikke at kunne gøre nogen Ændring, for man saa Resultatet af den ved Lov af 1. Juli d. A. nedsatte Kommissions Forhandlinger, hvor forhaabentlig ogsaa dette Spørgsmaal vil være forhandlet“. Men Arbejdsløshedsinspektøren er aabenbart paa det rene med, at denne Praksis i og for sig kunde trænge til Forandring, og jeg er ganske af samme Mening. Naar hertil kommer, at Arbejdsanvisningen dels, som jeg bemærkede, finder Sted gennem de kommunale Arbejdsanvisningskontorer, og dels gennem Arbejdsløshedskasserne, faar man det Indtryk, at Administrationen her er belempret med en Del Omsvøb. Sker der en Anmeldelse til Arbejdsanvisningen, gaar det oftest saaledes, at denne ringer til Arbejdsløshedskassen for at faa at vide om Forholdet der; Arbejdsløshedskassen giver da telefonisk Melding tilbage til Arbejdsanvisningen, som lader den gaa videre

til vedkommende Arbejdsgiver. Dette er et rent og skært Omsvøbsdepartement, som jeg ikke kan forstaa, der skal være nogen Mening i. Naar det saa desværre tillige maa siges, at Inspektionens Kontrol, hvad jeg senere nærmere skal dokumentere, har svigtet, og det nogle Gange paa en saadan Maade, at man ikke helt kan undres over, at man ude omkring er begyndt at fatte Tvivl om, hvorvidt man har haft en virkelig heldig Haand ved Besættelsen af Embedet som Arbejdsløshedsinspektør, kommer man til det Facit, at Arbejdsløshedskasserne med meget ringe Indskrænkning og med meget mangelfuld Kontrol administrerer enevældigt hele den meget vigtige Samfundsopgave, som hører ind under Arbejdsløsheden, og tillige administrerer de snart ubegrænsede Midler, som af Statskassen stilles til Disposition.

Nu ved jeg vel, at Fagforeningerne og Arbejdsløshedskasserne ikke formelt er det samme, men jeg tør pege paa, at en Mand, der er inde i disse Forhold, som maaske faa udenfor de egentlige Arbejdsgiveres Kreds og udenfor de Arbejdsgivere, der særlig beskæftiger sig med disse Sager, Formanden for den faste Voldgiftsret, i sit Exposé, Betænkningens Bilag Nr. 1, i væsentlig Grad som Basis for sine Bemærkninger gaar ud fra, at faktisk er Arbejdsløshedskasserne og Fagforeningerne sammenfaldende, det vil sige, det er i alt væsentligt de samme Personer, der regerer begge Steder. Dette var naturligvis ikke blot ubetænkeligt, men ganske selvfølgelig og i hvert Fald noget, der ikke kom andre ved, saa længe Arbejdsløshedskasserne var Forsikringskasser, der udelukkende levede af de Præmier; Arbejderne selv betalte. Det blev noget mere betænkeligt, uagtet Betænkningen — det skal indrømmes — faktisk og praktisk ikke traadte stærkt frem, da Loven om anerkendte Arbejdsløshedskasser kom med Statens Bidrag til Kasserne. Jeg ønsker at pointere, at mig bekendt er der almindelig Enighed om, at saa længe de ekstraordinære Forhold ikke var til Stede, var der i alt væsentligt intet at indvende mod Kasserne Administration. Nu er Betænkningen blevet langt stærkere, idet Begrebet „Forsikring mod Arbejdsløshed“ er ganske forflygtiget, og der er Tale om overordentlig store Beløb i Form af Understøttelser af Statskassen. Dette har ganske sprængt Rammerne, og det har givet Fagforeningerne en næsten direkte Adgang til at disponere over Statskassen. Meget uheldigt og meget beklagelige følger